

Κερκύρας Νεκτάριος: Ο Άγιος Αντώνιος κατέστη “Μέγας” ενώπιον του Θεού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Το Σάββατο, 17 Ιανουαρίου 2026, εορτή του Αγίου Αντωνίου του Μεγάλου, ο Σεβασμιώτατος, Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος, λειτούργησε και ομίλησε στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό του Αγίου Αντωνίου στο ιστορικό κέντρο της πόλεως της Κέρκυρας.

Κατά τη θεία λειτουργία, ο Σεβασμιώτατος πλαισιώθηκε πέραν από τον εφημέριο του Ι. Ν. Πρωτοπρεσβύτερο Ιωάννη Νικομάνη και από τους Ιεροκήρυκες της Ιεράς Μητροπόλεως, Πανοσιολογιώτατους Αρχιμανδρίτες π. Χριστόδουλο Τριαντάφυλλο και π. Δοσίθεο Παπαμήτρο. Παρόντες επίσης ήταν και ο Υφυπουργός Ναυτιλίας και

Νησιωτικής Πολιτικής, κ. Στέφανος Γκίκας και η επικεφαλής της αξιωματικής αντιπολίτευσης του Δήμου Κεντρικής Κέρκυρας, κα. Μερόπη Υδραίου.

Κατά την ομιλία του, απευθυνόμενος στο πολυπληθές εκκλησίασμα, ο κ. Νεκτάριος αναφέρθηκε στο μεγαλείο του προσώπου του Αγίου Αντωνίου και συγκεκριμένα εστίασε στους λόγους για τους οποίους ονομάστηκε «Μέγας» από την Εκκλησία. Μάλιστα σε έναν από τους ύμνους που αναφέρονται στην ακολουθία του Αγίου Αντωνίου ψέλνουμε, «Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα», ένας στίχος ο οποίος περιγράφει το μέγεθος των πνευματικών κατορθωμάτων του Αγίου και διατρανώνει τον τίτλο «Μέγας» που τού δόθηκε.

Κατ' αρχάς, ο Άγιος Αντώνιος από μικρό παιδί κατείγετο από πλούσιαν οικογένεια της Αιγύπτου. Όμως, εμπνεόμενος από την προτροπή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού προς τον πλούσιο νέο του Ευαγγελίου, πούλησε όλα του τα υπάρχοντα, τα μοίρασε στους πτωχούς και ανεχώρησε σε μία καλύβη προκειμένου να αγωνιστεί πνευματικά, προσευχόμενος ώστε να γίνει κληρονόμος της Βασιλείας του Θεού. Μπορεί να μην είχε ολοκληρώσει πολλές εγκύκλιες σπουδές, ήταν όμως οπλισμένος με μία άλλη γνώση που πήγαζε από τη χάρη του Θεού η οποία και τον οδήγησε αργότερα βαθύτερα στην έρημο. Ας σκεφτούμε, είναι μικρό πράγμα άραγε να αποφασίσει κανείς έναν πλούτο να τον σκορπίσει στους φτωχούς και να ζήσει ο ίδιος φτωχός;

Και όμως, ο «Μέγας» το έπραξε χωρίς υπολογισμούς, σε αντίθεση με εμάς σήμερα που, όταν επιχειρούμε να κάνουμε κάποια ελεημοσύνη, ζυγίζουμε πόσο και αν θα δώσουμε. Όμως, έτσι δεν μπορεί κανείς να προαχθεί στο δρόμο της χάριτος του Θεού μέσω των υπολογισμών κατά τη νοοτροπία της δυτικής σκέψης. Ενδεχομένως έτσι να σημειωθεί επιτυχία στους κοσμικούς στόχους, όμως δε θα κατορθωθεί αυτό που επέτυχαν οι Άγιοί μας και ο Μέγας Αντώνιος, τη συνάντησή και οικείωσή με τον Θεόν και τη γνωριμία με έναν άλλο πλούτο, τον πνευματικό.

Ο Άγιος Αντώνιος ήταν και «Μέγας» της ερήμου καθώς, σύμφωνα με την εικόνα της ζωής του που δίδει ο ιερός υμνογράφος, μέσα από την καταστροφή των δαιμονικών φαλάγγων έφθασε στην ίδια τάξη με τους αγγέλους. Όπως εξιστορείται στον βίο του Αγίου Αντωνίου από τον άλλο «Μέγα» της Εκκλησίας, τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας Άγιο Αθανάσιο, ο οποίος τον είχε πνευματικό δάσκαλο, μέσα από την πνευματική άσκηση και τη μίμηση του λόγου του Χριστού ότι «Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν βιάζεται καὶ βιασταὶ ἄρπάζουσιν αὐτήν» (Μτ 11,12), ο «Καθηγητής» της ερήμου Αντώνιος έλαβε τη χάρη του Θεού.

Ο Μέγας Αθανάσιος διηγείται τους πειρασμούς και τις εμπειρίες που έζησε ο Άγιος Αντώνιος, πώς αρπάχτηκε πνευματικά όπως ο Απόστολος Παύλος και έφθασε σε ύψη θεωρίας του Θεού. Έβλεπε τον κόσμο παγιδευμένο στα δίχτυα του διαβόλου και προειδοποιούσε, και πολλοί έτρεχαν στην έρημο να τον ακούσουν. Έτσι, έγινε πολίτης της ερήμου και η έρημος πόλις ανθρώπων που διψούσαν για την αλήθεια και τη γνησιότητα της πίστεως, μακριά από την τυπολατρία. Όταν λατρεύουμε τον Θεό τυπικά δεν βρίσκουμε ούτε την αλήθεια, ούτε τον ίδιο τον Θεό. Χρειάζεται να υπερβούμε τους τύπους για να εισέλθουμε στον γνώφο της χάριτός Του.

Ο Άγιος Αντώνιος είχε την τόλμη να ξεπεράσει τον εαυτό του και να παλέψει με του πάμπολους πειρασμούς του διαβόλου από του οποίους είναι γεμάτος ο βίος του Αγίου.

Μάλιστα είναι χαρακτηριστικό το περιστατικό εκείνο όταν κάποτε αποσύρθηκε σε έναν τάφο όπου δέχθηκε φοβερές επιθέσεις από αναρίθμητα δαιμόνια. Τότε, τον βρήκε ημιθανή ένας ιερέας και τον μετέφερε στον ναό για να συνέλθει. Όταν ανένηψε, ο Άγιος ζήτησε χωρίς φόβο να επιστρέψει ξανά στον ίδιο τόπο. Είχε τέτοια τόλμη που δε φοβόταν τους πειρασμούς είτε σαρκικούς, είτε επιθυμίες, είτε κακίες.

Τίποτα δε στάθηκε δυνατό να τον εμποδίσει από την κοινωνία της προσευχής με το Θεό. Απεμάκρυνε τα πάντα από τον εαυτό του φανερώνοντας το μεγαλείο του Θεού που μέσα από τη χάρη Του κατέστη «Μέγας» ενώπιον του Θεού.

Τον τίτλο του μεγάλου, τον διεκδίκησαν πολλοί είτε επιστήμονες, είτε εφευρέτες, είτε αυτοκράτορες. Δεν έχει καμία σχέση όμως το μεγαλείο του Αγίου Αντωνίου, όπως και όλων των αγίων, καθώς δεν έγκειται σε κοσμική δόξα αλλά μόνον στη χάρη του Θεού η οποία ανεβάζει τον άνθρωπο ψυχοπνευματικά. Αυτή η χάρις ενέπνευσε την υπακοή του στον απλό και ενάρετο ασκητή τον Άγιο Παύλο το Θηβαίο, καθώς ως σύγχρονος του Μεγάλου Κωνσταντίνου, όταν ο Άγιος Αντώνιος κλήθηκε στο παλάτι χάριν της φήμης και της σοφίας του, εκείνος τον συμβούλευσε να παραμείνει στην έρημο για να είναι ο «Μέγας» και όχι απλώς ο Αντώνιος.

Ακόμη έδωσε πολλές πνευματικές μάχες σε μια εποχή αιρέσεων που διαστρέβλωναν το πρόσωπο του Χριστού. Με ταπείνωση, ως ασκητής και ερημίτης, στάθηκε υπέρμαχος της αλήθειας και φώτισε τον λαό του Θεού. Μέσα από την προσευχή και τη θεοπτία του κράτησε ανόθευτη την πίστη των Αποστόλων και των Αγίων Πατέρων. Έτσι διαφύλαξε την Εκκλησία του Χριστού και παρέδωσε την αλήθεια ακέραιη στους αιώνες. Γι' αυτό και ονομάζεται Μέγας, στολισμένος με το μεγαλείο της θείας χάριτος.

Αν συγκρίνουμε τον Μέγα Αντώνιο με τη δική μας εποχή, βλέπουμε μια κοινωνία

πνευματικά σφιγμένα, γεμάτη φόβο από όσα ακούμε καθημερινά, από τις ειδήσεις. Ο κόσμος αισθάνεται να απειλείται, όπως άλλοτε τα Ιεροσόλυμα όταν ο λαός απομακρύνθηκε από τον Θεό. Οι προφήτες είχαν προειδοποιήσει ότι η εγκατάλειψη του Θεού οδηγεί στην καταστροφή και τα λόγια τους επαληθεύτηκαν.

Παρόμοια και σήμερα ζούμε τις συνέπειες μιας ζωής χωρίς Θεό που οδηγείται στην πνευματική απώλεια και τελικά στην καταστροφή μας. Όταν ο Θεός απουσιάζει από τη ζωή του ανθρώπου, τα πάντα αναστατώνονται, όπως λέγει ο ιερός ψαλμωδός, «Αποστρέψαντος τοῦ προσώπου σου, ταραχθήσονται» (Ψαλμ. 103, 29). Όταν όμως Τον αναζητούμε, ζούμε αληθινά μέσα στη χάρη Του η οποία μπορεί να αναπληρώσει τα πάντα.

Στο τέλος, ευχήθηκε χρόνια πολλά στους εορτάζοντας και να γίνουμε μιμητές στο παράδειγμα του Μεγάλου Αντωνίου, δηλαδή του μεγαλείου το οποίον απέκτησε ο Άγιος μέσα από τον αγώνα του και να γευθούμε και εμείς στη ζωή μας κάτι από αυτό.

